

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 15CoP/46/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8316211123
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Morozová Nemcová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8316211123.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Morozovej Nemcovej a členov senátu JUDr. Ingrid Kalinákovej a JUDr. Zuzany Biščákovej v právnej veci sporu žalobkyne S. N., rod. N., nar. X.X.XXXX bytom I. č. X, XXX XX K., toho času bytom I. č. XX, zastúpenej JUDr. Martinou Řeřichovou PhD., s.r.o., advokátkou so sídlom Námestie Slobody 13/25, 066 01 Humenné, IČO: 53 065 042 proti žalovanému S. N., nar.: XX.X.XXXX, trvale bytom U. č. XX/X, XXX XX A. R. P., zastúpeného advokátkou JUDr. Karin Bilou, advokátska kancelária so sídlom v Humennom, Kukurelliho 52, 066 01 Humenné, o vysporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o odvolaní odporcu voči rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 15Pc/29/2016 - 413 zo dňa 15. decembra 2022, takto

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku II.
- II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

I. Predmet konania

1. Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto: „I. Bezpodielové spoluvlastníctvo strán sporu vypořádava tak, že do výlučného vlastníctva žalovaného prikazuje hnuiteľné veci v celkovej hodnote 1.000,-- eur a to 1. terénne auto O. zostatková hodnota 120,-- eur, 2. motocykel I. zostatková hodnota 150,-- eur, 3. obývacia stena zostatková hodnota 100,-- eur, 4. sedacia súprava zostatková hodnota 100,-- eur, 5. spálňa zostatková hodnota 100,-- eur, 6. hrnca U. zostatková hodnota 200,-- eur, 7. chladnička zostatková hodnota 10,-- eur, 8. mraznička zostatková hodnota 50,-- eur, 9. plynový sporák zostatková hodnota 10,-- eur, 10. práčka zostatková hodnota 10,-- eur, 11. televízor zostatková hodnota 150,-- eur.

II. Žalovaný je povinný uhradiť žalobkyni na vypořádanie podielov z BSM sumu 11.320,38 eur v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania nepriznáva.“

2. Po vykonanom dokazovaní s poukazom na ustanovenie § 143, § 145 ods. 1, § 148 ods. 1, § 149 ods. 1 a ods. 3 a § 150 Občianskeho zákonníka prvoinštančný súd argumentoval tými skutočnosťami, že žalobkyňa odôvodnila žalobu tým, že manželstvo medzi ňou a manželom bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 19P/2016/2015 zo dňa 16.12.2015, ktorý nadobudol vykonateľnosť a právoplatnosť 28.12.2015.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom strán, oboznámil sa s listinnými dôkazmi, najmä rozsudkom o rozvode, s listom vlastníctva č. XXXX, k. ú A. R. P., so zmluvami o úvere, s dokladmi vystavenými

právnym zástupcom S.. L., s výpisom z účtu žalovaného v I. I. I. s listinnými dôkazmi z trestných konaní, so správou Dopravného inšpektorátu, s čestným prehlásením syna strán sporu S. N. vypočutého ako svedka, s výsledkom znaleckého dokazovania, znaleckým posudkom č. X/XXXX znalca X.. S. Z. a jeho doplnkom č. 1, oboznámil sa s vyjadreniami strán sporu v priebehu konania a zistil skutkový stav, z ktorého napokon vychádzal.

Súd prvej inštancie do obsahu BSM poňal všetky hnutelné veci uvedené vo výrokovej časti I. rozsudku. V zmysle názoru súdu prvej inštancie bolo v konaní jednoznačne preukázané, že za trvania manželstva nadobudli obe strany ako manželia do BSM hnutelné veci, ktoré boli obsahom výroku I. v rozsudku. Zároveň sa súd prvej inštancie v konaní zaoberal výpoveďami jednotlivých strán konania, ako aj financiami, ktoré nadobudli manželia počas manželstva. Výrokom II. bol žalovaný zaviazaný povinný uhradiť žalobkyni na vyporiadanie podielov z BSM sumu 11 320,38 eur, a to v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. V konaní bolo preukázané, ktoré hnutelné veci patria do BSM a zároveň bola medzi stranami sporu uzatvorená dohoda o ich zostatkových hodnotách, ako aj o prikázaní týchto vecí do výlučného vlastníctva jedného z manželov. Súd prvej inštancie akceptoval uzatvorenú dohodu, pretože zodpovedala vykonanému dokazovaniu s tým, že do predmetu BSM nepatrí štvorkolka Q., ktorá bola zakúpená synom bývalých manželov a patrí do výlučného vlastníctva tohto svedka. Zároveň stranami sporu boli ustálené aj predmety hnutelnej povahy patriace do BSM, ktoré boli uvedené vo výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie.

3. Ďalej sa strany sporu nezhodli na tom, v akej výške majú byť do predmetu BSM zahrnuté finančné prostriedky, ktoré boli jednak nájdené v hotovosti označené bod bodom B) žaloby a na účte žalovaného označené pod bodom D) žaloby. Vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že v čase zániku BSM boli na účte žalovaného finančné prostriedky vo výške 4 282,40 eur, čo je zostatok k 27.12.2015, rozsudok o rozvoде nadobudol právoplatnosť 28.12.2015.

Pokiaľ išlo o finančné prostriedky nájdené v garáži rodinného domu žalovaného po jeho zadržaní, súd vyporiadal len sumu 6 650 eur, o ktorej bolo nepochybne preukázané, že v čase zániku BSM existovala, lebo bola v depozite u právneho zástupcu S.. L.. Uvedené mal súd prvej inštancie v konaní preukázané z listinných dôkazov.

4. Ďalej sa súd prvej inštancie venoval tvrdeniu žalovaného o tom, že finančné prostriedky v takejto výške daroval svojmu synovi ešte v čase, keď bol vo vyšetrovacej väzbe. O tomto tvrdení žalovaného neboli súdu predložené žiadne relevantné dôkazy a navyše z listu S.. L. adresovaného žalovanému do väzby vyplýva, že finančné prostriedky boli nájdené až po zadržaní žalovaného a následne dané do úschovy, teda žalovaný po svojom zadržaní už nemal možnosť disponovať s týmito finančnými prostriedkami, naopak súhlasil s tým, aby boli dané do depozitu S.. L.. Nepochybne mal teda súd prvej inštancie za preukázané, že v čase rozsudku o rozvoде manželstva a zániku BSM existovali finančné prostriedky nielen na účte žalovaného, ale aj v depozite S.. L., a to vo výške 6 500 eur.

5. Zároveň sa súd zaoberal aj ďalším výsledkom dokazovania pokiaľ ide o finančné prostriedky, ktoré boli nájdené už skôr, zhruba vo výške 7 000 eur, súd nemal za preukázané, aby tieto finančné prostriedky existovali v čase zániku BSM a z vykonaného dokazovania len vyplynulo, že zrejme časť týchto prostriedkov vo výške 2 700 eur mala použiť žalobkyňa na zaplatenie veštice, lebo sama vo výsluchu pred orgánmi činnými v trestnom konaní uvedené nepoprela.

Pokiaľ žalovaný tvrdil, že zvyšok finančných prostriedkov použila žalobkyňa na úhradu svojich dlhov, takáto skutočnosť nebola preukázaná a žalobkyňa to poprela.

Pokiaľ sa žalovaný bránil len tým, že akékoľvek finančné prostriedky patriace do BSM a existujúce v čase jeho zániku by nemali byť vyporiadané vzhľadom na rozpor s dobrými mravmi, poukázal pritom na to, že žalobkyňa bola uznaná za vinnú zo spáchania trestného činu podvodu. Poukázal na to, že počas trvania manželstva dlhé roky pracoval v zahraničí a mal omnoho vyšší príjem ako žalobkyňa, pričom žalobkyňa na neho podala trestné oznámenie a žalovaný bol spod obžaloby oslobodený. Súd sa nestotožnil s týmto názorom žalovaného v tom zmysle, že finančné prostriedky, ktoré nepochybne existovali a patrili do BSM v čase zániku by nemali byť vyporiadané rovnakým dielom. Pokiaľ ide o investície do rodinného domu, ktorý je vo výlučnom vlastníctve žalovaného a boli použité finančné prostriedky patriace do BSM, súd vychádzal z vypracovaného znaleckého posudku, pričom znalec skonštatoval, že na stavebné rekonštrukčné práce v dome bola použitá celková suma 9 754,03 eur a na schodisko suma 1 104,34 eur, teda celkovo suma 10 858,37 eur. Strany sporu výsledky znaleckého dokazovania v tomto smere akceptovali, síce žalovaný namietal, že znalec neodpočítal hodnotu stavebných prác, ktoré boli vykonané svojpomocne, avšak medzi stranami sporu bola sporná

skutočnosť, či do investícií bola započítaná aj suma 2 936,76 eur, ktorá bola použitá na výmenu plastových okien, pričom žalobkyňa tvrdila, že táto suma bola použitá z prostriedkov patriacich do BSM a žalovaný tvrdil, že išlo finančné prostriedky syna, ktoré získal predajom motorového vozidla C. F.. Súd prvej inštancie túto sumu nezahrnul do investícií vynaložených zo spoločného majetku na majetok patriaci len jednému z manželov, lebo mal za preukázané, že finančné prostriedky patrili synovi sporu strán S. N..

6. Žalovaný počas konania navrhol, aby boli vyporiadané aj dlhy vzniknuté počas trvania manželstva, a to poskytnutý úver vo výške 5 500 eur dňa 26.6.2015 a dlh voči pani D. z 30.6.2015 vo výške 2 500 eur. Súd prvej inštancie konštatoval, že samotné dlhy nepatria do BSM a pokiaľ ide o úver v I. I. z XX.X.XXXX, jeho konečná splatnosť bola určená 27.6.2020 a samotný žalovaný v konaní uviedol, že tento úver bol splatený v celom rozsahu aj s úrokmi v celkovej výške 8 335,43 eur, pričom zostalo len v rovine tvrdenia žalovaného, že z týchto finančných prostriedkov žalovaná použila na vlastnú potrebu 6 200 eur. Táto skutočnosť nebola v konaní ničím preukázaná.

7. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že pokiaľ ide o pôžičku pani D. z 30.6.2015, tak žalovaný predložil Zmluvu o úvere, avšak žalobkyňa túto sumu namietala, pričom súd sa stotožnil s tvrdením žalobkyne, že nebolo preukázané, že došlo aj k reálnemu odovzdaniu týchto finančných prostriedkov a vzhľadom na skutočnosť, že pôžička je reálny kontrakt, a teda v tomto prípade musí dôjsť k odovzdaniu finančných prostriedkov, túto skutočnosť súd prvej inštancie nemal za preukázanú, preto finančné prostriedky na účel ako boli preukazované žalovaným, ich použitie nebolo preukázané. Súd zároveň nevyporiadal dlh vzniknutý z úveru poskytnutého I. I., pretože zoberal do úvahy skutočnosť, že tento úver bol poskytnutý výlučne žalovanému potom, čo žalobkyňa opustila spoločnú domácnosť, preto nebol predmetný úver zarátaný do BSM.

8. Do predmetu BSM boli zahrnuté aj finančné prostriedky na účte žalovaného ku dňu právoplatnosti rozsudku o rozvedení manželstva teda vo výške 4 282,40 eur a finančné prostriedky v depozite u S.. L. vo výške 6 500 eur, celkovo tak zahrnul do BSM súd prvej inštancie finančné prostriedky vo výške 10 782,40 eur. Z toho prikázal žalovanému uhradiť žalobkyni polovicu, t. j. 5 391,20 eur, lebo bolo preukázané, že finančné prostriedky na účte zostali žalovanému a rovnako tak suma v depozite u S.. L. mu bola vrátená. Ďalej sa súd vypořiadal aj investíciami do výlučného vlastníctva žalovaného a to do jeho rodinného domu, pretože boli použité spoločné finančné prostriedky, a to vo výške 10 858,37 eur a z toho zaviazal žalovaného vyplatiť žalobkyni polovicu, t. j. 5 429,18 eur.

9. Ako vyplýva z rozsiahleho vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie, na celkové vypořiadanie podielov majetku patriaceho do BSM a prikázaného stranám sporu, tak súd zaviazal žalovaného uhradiť žalobkyni spolu celkovú sumu 11 320,38 eur, čo predstavuje 500 eur ako hodnotu huteľných vecí, 5 429,18 eur hodnota investícií a sumu 5 391,20 eur ako finančné prostriedky, ktoré boli na účtoch a v depozite S.. L. v čase existencie manželstva, a teda patriace do BSM.

10. Zároveň súd prvej inštancie rozhodol o náhrade trov konania v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého strany vo veci mali rovnaký úspech, preto súd vyspořiadal BSM v zmysle zásad parity, tzn., že majetok patriaci do BSM prikázal v rovnakom podiele každému z rozvedených manželov a rozhodol aj o trovách konania a to tak, že žiadnej zo strán právo na náhradu trov konania nepriznal.

II. Odvolanie žalovaného a vyjadrenie žalobkyne

11. Voči predmetnému rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný, a to konkrétne odvolanie vo voči výroku II. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolanie odôvodnil žalovaný tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP pretože vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci je odvolanie dôvodné.

Žalovaný nesúhlasil s právnou argumentáciou súdu prvej inštancie, na základe ktorej uložil žalovanému uhradiť žalobkyni uvedenú sumu vo výroku II., pretože neakceptoval zahrnutie sumy 5 391,20 eur. Žalovaný zastáva názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože nesprávne vyhodnotil dôležitosť, hodnovernosť a pravdivosť dôkazov, ktoré predložil žalovaný v priebehu konania. Súd zároveň žalovanému vo svojom rozhodnutí dostatočne

nezdôvodnil ani jeho právnu argumentáciu v podaných vyjadreniach z 28.9.2022 ani tú skutočnosť prečo dôkaz, ktorý bol vykonaný v priebehu konania na základe návrhu žalovaného výsluch spoločného syna v jednom prípade použil pri určovaní vyrovnávacieho podielu ako zákonný dôvod a v inom prípade nebol postačujúci.

K finančných prostriedkom, ktoré boli ako zostatok na účte žalovaného ku dňu zániku BSM k 27.12.2015 uviedol, že žalovaný nesúhlasí s ich zahrnutím do masy BSM, nakoľko pri finančných prostriedkoch súd nezohľadnil na základe komplexne predložených dôkazov skutočnosť tak, ako už bolo uvádzané v predchádzajúcich vyjadreniach žalovaného, že s manželkou už nežil dlhodobo v spoločnej domácnosti, žili oddelene od 26.6.2015 a on si vzal úver zo I. vo výške 8 335,43 eur, teda ku dňu 27.6.2020. Ďalej argumentoval tým, že aj syn potvrdil, že v dome otca po jeho zadržaní v auguste 2015 našli dvakrát finančné prostriedky vo výške 7 000 eur a tieto financie tak ako to uviedol na súde žalovaný a potvrdil aj syn, našli dvakrát a to v čase po vzatí do väzby žalovaného v kotolni a raz v garáži v dome žalovaného. Zároveň poukázal na to, že časť týchto prostriedkov vo výške 2 700 eur použila žalobkyňa na úhradu veštice. Poukázal na trestné konanie, ktoré bolo skončené rozsudkom Okresného súdu Humenné vo veci 2T/139/2015, ako aj na predaj auta vo vlastníctve syna a zároveň poukázal na to, že žalobkyňa pre svoje osobné účely celkovo použila finančné prostriedky vo výške 6 172 eur. Zároveň argumentoval tým, že u S.. L. podľa vyjadrenia z 23.11.2015 bola uschovaná suma 6 500 eur v depozite.

12. V odvolaní ďalej poukázal na to, že druhá časť finančných prostriedkov, ktorá bola nájdená v garáži nasledujúci mesiac november a bola uložená následne u S.. L., čo potvrdil 8.12.2015 táto skutočnosť potvrdzuje aj to, že bola vrátená na účet žalovaného 31.12.2015. To, že existovali finančné prostriedky, ktoré boli v depozite u S.. L. v čase BSM a nespochybňuje ani existuje financií na účte žalovaného ku dňu zániku BSM vo výške 4 282 eur, avšak nestotožňuje sa s vysporiadaním osobných záväzkov žalobkyni voči časti finančnej masy BSM. Podľa žalovaného súd prvej inštancie neprihliadal na svedeckú výpoveď jeho syna a na jednej strane zhodnotil, že bolo preukázané, že časť finančných prostriedkov, ktoré našli v dome boli uložené v depozite u S.. L., avšak prvú časť nájdených peňazí v dome žalovaného vo svojom rozhodnutí nijako súd prvej inštancie neriešil, a teda ani z osobných záväzkov žalobkyne voči finančnej mase BSM sa nevysporiadal. Čo sa týka samotných finančných prostriedkov žalovaný argumentuje v odvolaní tým, že dlhé roky pracoval v zahraničí ako zvärač, manželka sa odsťahovala zo spoločnej domácnosti niekoľko mesiacov pred rozvodom, zároveň na neho podala trestné oznámenie. Zo všetkých týchto skutočností má za to, že súd prvej inštancie nesprávne rozhodol, že má uhradiť žalobkyni sumu 11 320,38 eur, pretože sa na tejto sume patriacej podľa súdu prvej inštancie do BSM nepodielala. On je ochotný samotnú sumu, ktorú mu súd uložil vyplatiť žalobkyni splácať po 1 000 eur ročne, pričom navrhol v odvolaní, aby odvolací súd postupom podľa § 388 CSP zmenil napadnutý rozsudok a uložil žalovanému povinnosť uhradiť žalobkyni na vyporiadanie BSM sumu vo výške 5 929,18 eur, a to v ročných splátkach po 1 000 eur, pretože vždy do konca kalendárneho roka až do úplného splatenie tohto vyrovnávacieho podielu počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku. Zároveň žiadal priznať žalovanému trovy konania.

13. Žalovaný vo svojom odvolaní bezpochyby akceptoval iba sumu, ktorú mal súd preukázanú z investícií do výlučného vlastníctva žalovaného, rodinného domu, a to v zmysle znaleckého posudku, pričom výška investícií do rodinného domu žalovaného bola 10 858,37 eur, pričom polovička, ktorú by mal vyplatiť žalovaný žalobkyni je 5 429,18 eur a zároveň 500 eur čo sa týka hnutelných vecí.

14. K podanému odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa prostredníctvom právnej zástupkyne, pričom nesúhlasila s odvolacími námietkami žalovaného a čo sa týka osobného záväzku žalovaného vo výške 5 500 eur ani nesúhlasila s vyjadrením žalovaného o tom, že pripísaním na účet sa stali určitou majetkovou hodnotou. Nesúhlasila ani so splátkami vo výške 1 000 eur ročne, nakoľko žalovaný opakovane žiadal o splátky po 30 eur mesačne, čo žalobkyňa považuje za doslovný výsmech. Súd prvej inštancie podľa žalobkyne rozhodol správne, ak takejto žiadosti nevyhovел a žalobkyňa uvádza, že odvolacie námietky žalovaného ani ostatný obsah spisu nie sú podkladom pre privedenie zmeny napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý navrhuje ako vecne správny potvrdiť a zároveň si uplatňuje trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní.

15. K vyjadreniu k odvolaniu sa vyjadril replikou žalovaný písomným podaním z 23.6.2023, pričom zotrval na všetkých svojich stanoviskách a vyjadreniach a k námietkam žalobkyne uvedených v II. a III. článku podaného vyjadrenia argumentoval tým, že všetko bolo uvedené v odvolaní žalovaného aj podrobný právny názor ohľadom nájdených finančných prostriedkov, pričom žalovaný opätovne uviedol,

že nepopiera, že tieto financie boli z depozitu jeho advokáta po prepustení z väzby znovu zaslané na jeho osobný účet, avšak namieta rozpor s dobrými mravmi zahrnutie týchto financií do BSM. Čo sa týka vyjadrenia k poskytnutiu splátok, ešte na záver uviedol, že žalovaný požiadal súd o úhradu vyrovnávacieho podielu voči žalobkyni v splátkach, a to po 1 000 eur ročne. Navrhol odvolaniu tak ako ho koncipoval vo svojom podaní vyhovieť a rozhodnutie súdu prvej inštancie zmeniť.

16. K vyjadreniu žalovaného sa písomným stanoviskom zo dňa 17.7.2023 vyjadrila žalobkyňa, ktorá zotrvala na svojom podaní k odvolaniu žalovaného a uviedla, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na základe ktorých aplikoval správne ustanovenia právnych predpisov a súčasne vec správne právne posúdil a navrhla rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať trovy odvolacieho konania.

III. Hodnotenie odvolacieho súdu

17. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

18. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov, to či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd SR II.ÚS 78/05).

19. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

20. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

21. Podľa § 389 ods. 1 písm. d) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali.

22. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj obsahu celého spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec aj správne právne posúdil.

23. Podľa § 143 Občianskeho zákonníka, v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov, a vecí vydaných v rámci predpisov o reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva alebo ktorému bola vec vydaná ako právnenému nástupcovi pôvodného vlastníka.

24. Podľa § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, bežné veci týkajúce sa spoločných vecí môže vybavovať každý z manželov. V ostatných veciach je potrebný súhlas oboch manželov; inak je právny úkon neplatný.

25. Podľa § 149 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak zanikne bezpodielové spoluvlastníctvo, vykoná sa vyporiadanie podľa zásad uvedených v § 150.

26. Podľa § 149 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak sa vyporiadanie nevykoná dohodou, vykoná ho na návrh niektorého z manželov súd.

27. Podľa § 150 Občianskeho zákonníka, pri vyporiadaní sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Ďalej sa prihliadne predovšetkým na potreby maloletých detí, na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu, a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Pri určení miery pričinenia treba vziať tiež zreteľ na starostlivosť o deti a na obstarávanie spoločnej domácnosti.

28. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

29. Nesprávne skutkové zistenia sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov, alebo vyjadrení strán nevyplývajú, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané alebo vyšli najavo, opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

30. Podľa § 153 CSP ods. 1, 2 strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

31. Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

32. Podľa § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

33. Koncentrácia konania má podľa zákonodarcu predstavovať efektívny nástroj racionálneho a odôvodneného zrýchlenia sporového konania. Sudca so znalosťou konkrétnej veci vie podľa zákonodarcu najlepšie posúdiť adekvátnosť a včasnosť uplatnenia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, preto je nóvum spočívajúce v zavedení inštitútu sudcovskej koncentrácie podľa neho plne odôvodnené a žiaduce. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú uplatnené včas aj vtedy, ak ich strana predložila ako reakciu na skutočnosti, o ktorých nevedela ani ich nemohla predvídať a ktoré vyšli najavo až potom, ako mala strana povinnosť označiť a predložiť skutočnosti a dôkazy. Zákonná koncentrácia konania predstavuje objektívnu časovú hranicu pre uplatnenie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktorá môže byť ešte sprísnená uplatnením sudcovskej koncentrácie. Uvedená objektívna časová hranica má veľký význam pre moment viazanosti súdu. Za stavu, ak žalovaná neoznačila žiadne dôkazy - prostriedky procesného útoku, do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie na súde prvej inštancie skončilo, tak potom možno konštatovať neunesenie dôkazného bremena.

34. Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe najmä princíp „rovnosti zbraní“, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a ďalšie požiadavky spravodlivého súdneho konania.

35. Samotné súdne rozhodnutie, ktorým sa završuje poskytovanie súdnej ochrany musí byť logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania pri rešpektovaní zásad spravodlivého súdneho konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na zrozumiteľnosť, určitosť, jasnosť a súlad jeho skutkových a právnych dôvodov vo vzťahu k jeho výroku.

36. Logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania za rešpektovania zásad (princípov spravodlivého súdneho konania), najmä zabezpečenia spravodlivej úpravy pomerov medzi

stranami sporu je výrok rozsudku okresného súdu, ktorý zohľadňuje spravodlivé usporiadanie pomerov medzi stranami sporu.

37. Skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie vyznelo podľa názoru žalobkyne a žalovaného v ich neprospech nemá automaticky za následok, že je nesprávne.

38. Podľa článku 8 Základných princípov CSP, strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

39. Daná právna vec je nepochybne sporová, v ktorej sa uplatňuje prejednacía zásada. Strana sporu má jednak povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nespĺnil. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana sporu nespĺní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia, a že z toho dôvodu muselo byť rozhodnutie vo veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť vo veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, či už z dôvodu nečinnosti strany sporu, ktorá nespĺnila povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec.

40. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 OSP). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14.9.2011, sp. zn. 3Cdo/204/2009.

41. V súvislosti s odvolacími námietkami strán sporu odvolací súd zdôrazňuje, že predmetom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva je všetko, čo patrilo do tohto spoluvlastníctva, a čo existovalo v čase jeho zániku, t.j. v deň právoplatnosti rozsudku o rozvođe manželstva (28.12.2015). Práve táto doba je rozhodujúca aj pre posúdenie stavu vecí. Pri určení ceny veci sa však spravidla vychádza z ceny v čase, keď sa vyporiadanie vykonáva. Vyporiadanie má teda nielen kvalitatívnu stránku, t.j. usporiadanie vlastníctva k jednotlivým veciam, ale aj kvantitatívnu stránku, pri ktorej ide o hodnotové podiely, pri ktorých je dôležité určiť správne cenu jednotlivých vecí, hodnotu celého majetku.

42. Súd prvej inštancie preto správne postupoval, keď spravodlivo vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo manželov tak, že nehnuteľné prikázal do výlučného vlastníctva žalovaného, pričom vysporiadaním tejto časti BSM došlo k úhrade 500 eur, ktoré bol zaviazaný žalovaný uhradiť žalobkyňi. Námietky žalovaného sú preto bez právneho významu vzhľadom na konečné vyporiadanie BSM.

43. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozsudok NS ČR zo dňa 19.04.2020 sp.zn. 22Cdo/1658/98 (R49/2001), podľa ktorého vec, ktorá bola získaná za trvania bezpodielového spoluvlastníctva z prostriedkov patriacich výlučne jednému z manželov (napríklad z peňazí, ktoré mal už v dobe pred uzavretím manželstva, alebo ktoré sám získal darovaním), sa nestáva predmetom bezpodielového spoluvlastníctva, ale je vo výlučnom vlastníctve toho, kto ju takto získal. Tak je tomu v bežných prípadoch kúpy veci jedným z manželov z jeho výlučných zdrojov, respektíve prostriedkov, kedy ju od predávajúceho kupuje sám (svojim menom) pre seba, a kedy sa druhý z manželov na takejto kúpe nijako nepodieľa. Odlišné dôsledky však nastávajú v prípade, kedy je síce kúpna cena úplne zaplatená z výlučných prostriedkov jedného z manželov, avšak kupujúcim sú obidvaja manželia a obidvaja jasne prejavujú vôľu nadobudnúť kúpenú vec do bezpodielového spoluvlastníctva. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že v tomto prípade išlo o preukázanie investícií, ktoré vložila do rekonštrukcie domu žalobkyňa. Súd prvej inštancie tieto finančné prostriedky posúdil správne na základe vykonaných listinných dôkazov.

44. Rovnako správne uzavrel súd prvej inštancie aj dokazovanie ohľadom samotných úspor, ktoré boli nájdené dvakrát, raz v garáži, raz niekde inde vo výške približne 7 000 eur, ako aj ohľadom finančných

prostriedkov, ktoré boli v depozite S.. L.. Pokiaľ išlo o pôžičku v I. túto vzal žalovaný v čase, ako správne argumentoval súd prvej inštancie, keď manželka už bola mimo spoločnej domácnosti, a táto bola splatená až v roku 2020, keď už manželstvo bolo dávno rozvedené a rozsudok o rozvoďte bol právoplatný 28. decembra 2015.

45. Odvolací súd zdieľa takisto aj právny záver súdu prvej inštancie ohľadom sumy, ktorá má byť nahradená žalobkyni zo spoločného majetku, zo spoločných finančných prostriedkov, ktoré jednak boli na účte žalovaného, ako aj, ktoré boli v hotovosti nájdené v garáži, resp. boli v depozite u S.. L..

46. Okrem vyššie uvedeného správneho právneho posúdenia veci ohľadom vnosu žalobkyne a žalovaného do spoločnej masy BSM má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie v rozsiahlom dokazovaní dospel na základe dostatočne zisteného skutkového stavu k správnym právnym záverom a rozhodnutie súdu prvej inštancie ohľadom prikázania hnutelných vecí do výlučného vlastníctva žalovaného, ako aj vysporiadanie finančných prostriedkov, a to povinnosťou uhradiť zo strany žalovaného žalobkyni sumu 11 320,38 eur je v súlade so zákonom a v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka.

47. Odvolací súd preto nezohľadnil odvolaciu námietku žalovaného v súvislosti s tým, že žiada, aby odvolací súd zmenil predmetný rozsudok súdu prvej inštancie a zaviazal žalovaného k úhrade výlučne sumy 5 929,18 eur, ktorá pozostáva zo sumy, ktorá bola preinvestovaná do nehnuteľnosti výlučne patriacej žalovanému, ako aj 500 eur z hodnoty hnutelných vecí. Takisto odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie, ktorý nepovolil ročné splátky uvedenej sumy a nepovolil splácanie uvedenej sumy žalovanému v jeho navrhnutých splátkach.

48. Podľa názoru odvolacieho súdu je pri úvahe o vyporiadaní BSM tiež významné, ako sa každý z manželov v priebehu manželstva staral o rodinu, spoločnú domácnosť, či uspokojovanie spoločných potrieb, a ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Odvolací súd má v zhode so súdom prvej inštancie za to, že obe strany sporu majú na tomto rovnaký podiel. V prípade ak jeden z manželov prispel na obstaranie spoločného majetku zo svojho majetku, ktorý nadobudol, či už pred vznikom bezpodielového spoluvlastníctva, alebo ho získal darom, ako to bolo v tomto prípade je potrebné poukázať na ust. § 150 Občianskeho zákonníka.

49. Základnou zákonnou zásadou vyporiadania BSM je zásada rovnosti podielov (princíp parity), pri ktorej sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov na majetku sú rovnaké. Z tejto zásady je možné výnimočne uplatniť postup, výsledkom ktorého je nerovnomerné určenie podielov. Ide však vždy o výnimočné opatrenie v záujme zásady spravodlivosti a dobrých mravov. V prejednávanvej veci súd prvej inštancie rozhodol správne, ak vychádzal zo zásady parity a keď dospel k záveru, že pričinenie žalovaného a žalobkyne bolo možné vysporiadať s prihliadnutím na inštitút tzv. vnosu do BSM, teda toho čo žalobkyňa vynaložila na majetok patriaci výlučne manželovi a čo má právo požadovať, aby jej z uvedeného majetku bolo uhradené.

50. Odvolací súd preto konštatuje, že z výsledkov obsiahleho dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie vyplýva, že do masy BSM patria nehnuteľné veci, ktoré boli popísané vo výroku I. a zároveň do masy finančných prostriedkov, ktoré boli jednak preinvestované, ako aj tie, ktoré boli na účtoch žalovaného patrí suma, z ktorej polovicu bol zaviazaný žalovaný uhradiť žalobkyni, a to vo výške 11 320,38 eur do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku súdu prvej inštancie.

51. Nakoľko predmetom konania bolo vyporiadanie BSM, pričom podiely oboch strán sporu sú rovnaké a zároveň pri rozhodovaní vo veci bolo vychádzané zo znaleckého posudku, správne postupoval súd prvej inštancie, keď stranám sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal.

52. O trovách konania rozhodol súd v zmysle ustanovenia § 255 ods. 2 CSP vychádzajúc z charakteru a okolností danej veci možno konštatovať, že žiadna zo strán nebola v konaní úspešná v celom rozsahu a ani úspech jednej zo strán nebol v konaní len čiastočný, preto odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

53. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0 (§ 393 ods. 3 CMP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).